

Kedvenc énekeim 20.: Ho 85.

1. Örvendjete, angyalok! Jézusunk feltámadott,
és a lelkünk meglelé ösvényét a menny felé! Alleluja, alleluja!
3. Jó hírt hoz az Úr nekünk: a sötétség már letűnt,
s nincsen rajtunk hatalma, ha a lelkünk akarja. Alleluja, alleluja!
4. Hiszünk, mint a gyermekek, kiknek szíve nem remeg
végtelen csodád előtt. Adj hitünknek új erőt! Alleluja, alleluja!
5. Bort és fehér kenyeret ajánlunk fel Teneked.
Fogadd véle, Istenünk, néked szentelt életünk! Alleluja, alleluja!

(Szöveg: Pakocs Károly. Dallam: Szegedi: Cantus Catholici, 1674.)
(Aki ügyes, megtalálja a YOUTUBE-on.)

A 4. vsz. kimaradt az Éneklő Egyházból. Sajnálom. Engem Jézus szavaira emlékeztet: „Legyetek olyanok, mint a gyermekek, ilyeneké a mennyek országa!” Ők azok, akik félelem és remegés nélkül tudnak hinni.

Egy bajom van az énekkel: A versszakok végén az alleluja az ének alsó három hangján szól. Úgy lenne igazi, ha ez az ünnepi felkiáltás diadalmas magas hangokon szólna.

Talán ezt a hiányosságot érezte 1967-ben a fiatal zenész: Szilas Imre, az első magyar beat-mise szerzője. A fenti énekszövegre szerkesztett új dallamában az alleluja magas hangokon zeng.

Ha ezt az éneket nem találod meg a neten, találhatsz másikat. Ő ugyanis nem írt új szövegeket, hogy ne köthessen bele sem világi, sem egyházi hatóság. A Hozsanna énekszövegeire írt új zenét. Pl.: Ho 92: Szent Magdolna elmene ..., Ho 86: Dicsőség, szent áldás tisztesség ...

* * *

1967 tavaszán főiskolai fiatalok egy csoportja – Szilas Imre vezetésével – „beat-misét” adott elő Abonyban. A helyi lapok gúnyos reagálásán túl csekély visszhangja volt kísérletüknek. 1968 húsvét vasárnapján a Mátyás templom diákmiséjén adták elő másodszor. A templom plébánosa, Tóth János apát a budapesti rendőrparancsnok előző esti tiltása ellenére vállalta a felelősséget, érezte a helyzet „evangelizációs” súlyát. A mise vokális részét nemcsak néhány szólóénekes, hanem mintegy ötven fiatalból álló kórus szólaltatta meg. Ez a kórus a Mátyás templomban a későbbiekben is együtt maradt. Összetartásuk és érdeklődésük érdekes műhelymunkára adott lehetőséget: hogyan lehet továbblépni a beat-muzsikából a klasszikus értékek felé.

Szilas Imre beat-miséje úttörő a magyar egyházi zenében. Ő adott a már meglévő régebbi és újabb imaszövegeknek olyan dallamokat és zenei töltést, melyek az akkor jobbra csak liturgikus közegben felhangzó énekeket kivitték a templom falai közül: átjárták a fiatalok hétköznapijait is, mindennapi életük részévé lettek, velük egyé váltak. Az utcán dúdolva, otthon, baráti együttléteken felhangozva az Istennel való párbeszéd mindennapi elemeivé lettek. Talán úgy is mondhatjuk: ez a stílus elsősorban nem mint zene hódított és ragadott magával, hanem mint egy új emberi és keresztény magatartás hangzó megtestesítője, mely a pünkösdkor születő egyház mámoros lelkesületével, az evangéliumi örömhír egész valónkat átható eksztázisával érez rokonságot. Innen magyarázható sodró lendülete, lelket-testet mozgató dinamizmusa, hitet, meggyőződést bátran kiáltó harsánysága. (Zenekuckó)

A politikai helyzetet érzékeltetve álljon itt a szemtanú visszaemlékezése:

Az előadás híre szájról szájra terjedt. A rendőrség sem nézte jó szemmel a várhatóan majd nagy érdeklődést kiváltó eseményt, amelyet a hatóság megpróbált leállítani. A húsvétvasárnapi bemutató előtti estén, a nagyszombati körmenet után a Mátyás-templom apát-plébánosa telefonhívást kapott a rendőrségtől: – A sekrestyés ijedt arccal mutatott a telefonra:

„Apát úr, a budapesti rendőrfőkapitány az”

– idézte fel a fagyos pillanatot Tardy László.

Az atya határozottan amellett érvelt, hogy a beatmise bemutatóját már nem lehet visszavonni. Az utolsó mondata a telefonban pedig az volt, hogy „Amennyiben főkapitány úr idejön holnap reggel, és tíz perccel a mise kezdete előtt kiáll az odasereglő fiatalok elé, és megmondja, hogy nem engedélyezi a bemutatót, akkor nem lesz mise”.

Az ezt követő vasárnapokon végül többször is bemutathatták a darabot a húsvéti időben. A várbéli bemutatóra, 1968 húsvétján a templom teljesen megtelt, még a téren is sokan álltak. Mindenféle generációból jelen voltak érdeklődők, és nagyon fegyelmezetten viselkedtek. Rendőrségi atrocitásokra nem került sor, a hatóság kordonokat sem állított a helyszínen – emlékezett vissza az eseményre Tardy László.

Megjegyzés: Tardy László a Mátyás-templom karnagya, aki betanította az ifjúsági kórust.